

Erfaring, baade som Sagførerfuldmægtig og som Dommer, anføre, at jeg har oplevet Eksempler paa, at Defensionen har Betydning, i det ene Tilfælde til Frifindelse, hvor der ellers vilde være sket en Domfældelse, og i det andet Tilfælde til Strafformildelse, idet den paagældende blev dømt for simpelt Tyveri til Fængsel paa Vand og Brød — det var det den Gang — i Stedet for for grovt Tyveri til Forbedringshus, noget som praktisk set betød meget for ham. Altsaa, uden Betydning er det ikke.

Den tredje Reform, som Lovforslaget indeholder, bestaar i, at de Retstrætter, Processer, der rejses imod militære udenfor København, og som nu behandles ved militære Retter, skulle for Fremtiden overføres til de almindelige civile Retter. Det er et urimelig stort Apparat, at der — hvad den nuværende Trafikminister omtalte i 1895 —, naar en Sergeant i Nyborg skal stævnes for en Gæld paa 10 Kr., skal kaldes en Krigsret sammen om dette Spørgsmaal. Jeg er personlig af den Opfattelse, at vore Regler om Inddrivelse af Gæld have alt for mange Omsvøb. Dette har jeg for været inde paa ved Behandlingen af vor civile Retspleje, og jeg vil nok komme ind paa det igen, men saa mange Mennesker, som der skal trommes sammen i den Anledning efter den militære Retspleje, behøves ikke efter den civile, saa at hvad der her foreslaas, dog maa betragtes som et Fremskridt.

Nu kunde man spørge, om man ved denne Reformering af den militære Retspleje ikke burde tage andre Ting med, og jeg skal i saa Henseende gøre opmærksom paa en enkelt Sag, som jeg vilde ønske, at det Udvalg, der maatte blive nedsat, selv vilde drøfte og dernæst forhandle om med den højtærede Forsvarsminister. Det kunde ogsaa i dette Øjeblik interessere mig at høre den højtærede Konseilspræsidents Mening om den. Jeg sigter her til det Spørgsmaal, om der ikke burde ske en Ændring i Overkriksrettens Sammensætning. Den Gang den nuværende Konseilspræsident i 1894 forelagde Forslag om en Appellinstans, foreslog han i Lighed med, hvad der skal være Tilfældet i Norge, at denne Appellinstans skulde være Højesteret med Tilfældelse af et militært Element. Nu kan jeg godt forstaa, at man i en Lov, hvor man i det hele vil undgaa at gribe ind i Domstolenes Organisation, ikke gaar til en saadan Ordning, idet man ikke vil kunne paabyrde Højesteret et saadant forøget Arbejde, uden at der samtidig skulde finde en Om-

organisation Sted. Dette vilde være en Indgriben paa et Omraade, som det ikke var hensigtsmæssigt at tage op her. Højesteret er i de senere Aar, fordi Administrationen i langt flere Tilfælde end tidligere giver Bevilling til fri Proces, fordi Befolkningen tager til, Forbrydelserne tage til og ogsaa Processerne, saa stærkt bebyrdet, at jeg godt kan forstaa, at man ikke i en Lov af denne Beskaffenhed — uden at gribe forstyrrende ind i Retsorganisationen — kan forlange, at Højesteret som Helhed skulde tage disse Sager op. Men det var jo muligt, at man kunde give det civile Element i Overkriksretten en lidt stærkere Stilling end efter det foreliggende Lovforslag. Formodentlig har der til Grundlag for dette ligget det Udkast, som i sin Tid blev udarbejdet af Generalauditor Scheel, og saa vidt jeg ved, var Overkriksretten derefter sammensat saaledes, at den bestod af 2 Assessorer af Højesteret, 2 Overauditører og 3 militære. Men idet der den Gang var 2 Overauditører, medens der nu kun er 1, fik det juridiske Element ved de 2 Overauditører og de 2 Assessorer Overvægten, og en lille Ændring, hvorved det juridiske Element styrkedes paa det militære Elements Bekostning, vilde jeg anse for et Fremskridt, hvis noget saadant kunde opnaas uden for øvrigt at udsætte Sagens Gang for Vanskelighed.

Men enten det nu bliver saa eller saa, er naturligvis selve dette, at vi faa endnu en Appellinstans til at prøve Sagen, at vi faa ny Øjne til at se paa den, at vi faa Dommere fra en helt anden Del af Landet, i mange Tilfælde noget, som vil indeholde et stort og værdifuldt Fremskridt.

Da man i 1896 fremhævede nogle Punkter, som man særlig ønskede tagne i Betragtning ved en fuldstændig Reform af den militære Retspleje, nævnte man ogsaa dette, at man ønskede den militære Ret indskrænket til alene at gælde militære Sager, at man ønskede ikke blot borgerlige Processer, men ogsaa Sager mod militære om almindelige borgerlige Forbrydelser behandlede ved de almindelige Domstole. Men deraf, at man gjorde den Betragtning gældende den Gang, kan man i og for sig ikke slutte noget om, at det i dette Øjeblik vilde være en Forbedring at faa denne Forandring. Man tænkte nemlig da paa de borgerlige Domstole, som der efter Retsreformens Gennemførelse skulde komme. Det kan ikke nægtes, som ogsaa fremhævet i 1895 af den nuværende Trafikminister, at i visse Maader have de militære Retter et Fortrin for Forhørsretter i borgerlige